

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 256.142 van 27 maart 2023
in de zaak A. 230.662/VII-41.452**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Dominique Andrien en Justine Braun
 kantoor houdend te 4000 Luik
 Mont Saint Martin 22
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
 de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 21 april 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 234.407 van 24 maart 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 13.794 van 9 juli 2020.

Verzoeker heeft een toelichtende memorie ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 februari 2023.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Marie Hennico, die *loco* advocaten Dominique Andrien en Justine Braun verschijnt voor verzoeker, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker heeft op 6 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming ingediend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd met een beslissing van 30 april 2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft verzoekers beroep tegen deze beslissing verworpen met een arrest van 21 september 2018.

3.2. Op 16 december 2019 neemt de verwerende partij ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende “bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming” (hierna: de aanvankelijk bestreden beslissing).

Verzoeker stelt op 14 januari 2020 tegen deze laatste beslissing een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 24 maart 2020 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van het enige middel

Standpunten van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel, dat hij in de toelichtende memorie herhaalt, de schending op van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 5, 12 en 13 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ‘over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven’ (hierna: richtlijn 2008/115), van de artikelen 39/2, 39/65, 62, § 2, en 74/13 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet) en van het recht van verdediging.

Verzoeker voert aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering is. Artikel 5 van richtlijn 2008/115 en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vereisen dat bij het nemen van dergelijke beslissing rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander. Op grond van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 12.1 van richtlijn 2008/115 moeten beslissingen tot verwijdering worden gemotiveerd waarbij rekening moet worden gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet genoemde elementen.

Verzoeker vervolgt dat de nota “Evaluatie artikel 74/13” in het administratief dossier niet volstaat. De aanvankelijk bestreden beslissing moet in

haar schriftelijke motivering de elementen betreffende verzoekers gezondheids- toestand bevatten waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden. Bovendien heeft de erkenning van de wettigheid van de aanvankelijk bestreden beslissing op basis van een nota in het administratief dossier waarnaar in die beslissing niet eens wordt verwezen verzoekers recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht van verdediging geschonden aangezien verzoeker het bestaan ervan niet kon vermoeden en de inhoud ervan dus niet kon aanvechten.

Bijgevolg acht verzoeker de in het middel aangehaalde artikelen geschonden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Beoordeling

5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van richtlijn 2008/115, bepaalt enkel dat rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan doch het houdt geen bijzondere motiveringsplicht in. In de uitoefening van zijn wettigheidscontrole hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich dan ook niet te beperken tot de uitdrukkelijke motieven dienaangaande, of het ontbreken daarvan, in de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve kan, althans wat de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, niet worden besloten tot de onwettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, enkel op grond van het ontbreken van uitdrukkelijke motieven in dat bevel over de door het voornoemde artikel 74/13 vereiste belangenafweging en zonder rekening te houden met andere elementen uit het dossier waaruit die belangenafweging kan blijken.

Verzoekers kritiek faalt in die mate naar recht.

6. Wat de voorgehouden schending van de in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet vervatte formelemotiveringsplicht betreft, dient erop te worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich hierover niet heeft uitgesproken in het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt immers dat verzoeker in zijn enig middel de schending aanvoert “van het hoorrecht op zichzelf en zoals vervat in artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet” en hij beoordeelt verzoekers kritiek dienaangaande omstandig in punt 3.3.3 van het bestreden arrest, waarbij hij ook enkel het desbetreffende artikel 62, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet citeert. Buiten de voorgehouden schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, wordt in het bestreden arrest geen schending van de formelemotiveringsplicht behandeld.

Verzoeker voert niet aan dat hij de schending van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat deze laatste daar ten onrechte niet op zou hebben geantwoord.

Bijgevolg vermag verzoeker niet voor het eerst in het cassatieberoep de schending op te werpen van artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet, al dan niet gelezen samen met artikel 12.1 van richtlijn 2008/115.

Verzoekers kritiek is in die mate niet-ontvankelijk.

7. Een beroep tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, met de mogelijkheid om desgewenst, eventueel bij uiterst dringende noodzakelijkheid, een vordering tot schorsing in te stellen, vormt een doeltreffende voorziening in rechte.

Verzoekers recht van verdediging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt niet geschonden, enkel doordat de bewuste “Evaluatienota artikel 74/13” zich in het administratief dossier bevindt zonder dat

ernaar wordt verwezen in de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeker heeft immers recht op inzage in het administratief dossier alvorens zijn beroep tot nietigverklaring of zijn vordering tot schorsing in te dienen. Zelfs indien hij hiertoe buiten zijn wil om niet in de mogelijkheid zou zijn, zou hij eventuele kritiek op de inhoud van de voormelde nota of het ontbreken van enige uitdrukkelijke motivering over de in die nota vervatte elementen alsnog kunnen laten gelden in de loop van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodra hij wel kennis krijgt van die nota.

Verzoekers kritiek is in die mate ongegrond.

8. Verzoeker zet niet uiteen hoe de overige in het opschrift van het middel aangehaalde bepalingen zouden zijn geschonden met het bestreden arrest.

9. Het enige middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

10. Wat de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie betreft, dient eerst te worden benadrukt dat artikel 5 van richtlijn 2008/115 uitsluitend de elementen vermeldt waarmee rekening moet worden gehouden bij het nemen van een beslissing tot verwijdering. Deze bepaling is duidelijk en ze heeft geen betrekking op enige vorm van uitdrukkelijke motivering.

Verder blijkt dat verzoeker buiten artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 5 van richtlijn 2008/115 geen schending van de formelemotiveringsplicht heeft opgeworpen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat hij dergelijke schending dus niet voor het eerst kan opwerpen in de graad van administratieve cassatie.

Bijgevolg dient de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag niet te worden gesteld.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig maart tweeduizend drieëntwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams